

Des d'aquella primera exposició de [Naxo Farreras](#) (Barcelona, 1951) a la Galeria Cadaqués de Lanfranco Bombelli (1976) fins a l'antològica de Can Mario a Palafrugell (2021) s'estén una de les trajectòries escultòriques catalanes més interessants i desconegudes d'aquest últim mig segle: una obra que va abandonar els cànons de la retòrica clàssica a fi de reconquerir una "vitalitat pròpia" i extreure l'ànima de la matèria amb què treballa. És així com restaura la força expressiva de la forma per ella mateixa i cada obra seva se'ns lliura dotada d'un joc de tensions formals a través dels ritmes compositius, la densitat de les masses, les concavitats i convexitats dels diversos plans, la textura dels materials o el color de les superfícies.

Les seves escultures neixen tant d'un diàleg amb el món orgànic i geològic com d'una intensa introspecció que li ha permès d'anar alleugerint de matèria les seves obres fins a assolir un buit eloqüent: són les 'catedrals' amb què culmina la seva singladura. En temps d'un conceptualisme sovint pretensions o d'un expressionisme aspre, l'escultura de Naxo Farreras ens proposa una obra que neix d'una meditada recerca d'un llenguatge plàstic plenament autònom.

